

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg takker hr. Wilhjelm for de mange fiduser i forbindelse med civil værnepligt, og hvordan man skulle få disciplinarmidlerne til at virke; det må man jo så se at finde ud af.

Hvis man sådan skal karakterisere talerne, må man jo sige, at ordførerne har aftegnet næsten alle de farver, der findes i spektret, og det var fra den mest yderliggående til det modsatte, fra den ene side til den anden.

Det, det drejer sig om her, er jo bare en harmonisering, det er en afkriminalisering. Der er tale om, at man sætter beskyttelsesmidler ind for de menige: disciplinarnævn og ankenævn, og selv om hr. Wilhjelm og andre betegner det som latterligt, ligger der altså bare deri en lovmæssig beskyttelse for disse værnepligtige.

Jeg kunne have ét ønske; jeg ved ikke, hvilke ønsker man i øvrigt har med hensyn til henvisning til udvalg, men netop for at understrege den civile karakter ville det være rart, om forslag som disse blev behandlet i retsudvalget. Men det er ikke mig, der skal tage stilling hertil.

Må jeg sige til venstres ordfører, at forskellen på straffe osv. tror jeg er mere egnet til at drøfte i et udvalg, hvor man stiller spørgsmål og jeg kommer til samråd. Man kan vist ikke direkte sige, at der er en bestemt sammenhæng, men nu har man altså fundet ud af en form for disciplinarmidler, som er så liberale, som de næsten overhovedet kan være.

Til hr. Arentoft, der benyttede lejligheden til at komme ind på hele militærnægterordningen, vil jeg sige, at jeg ikke mener, disse forslag kan bære en sådan debat; jeg mener heller ikke, de kan bære, at vi skal nedsætte et udvalg vedrørende værnepligten. Det vil jeg i hvert fald ikke foreslå, det må så komme på andet initiativ. Hr. Arentoft var endvidere inde på spørgsmålet om udsættelsen 2 × 24 timer; deri ligger også bare en beskyttelse for de menige, men jeg er som sagt parat til at se på de ting og besvare spørgsmål om dem i et udvalg.

Der nævnes endelig en paragraf om bøder på 20 kr. Ja, det er klart, at det ikke er i harmoni med den situation, vi befinder os i netop nu.

Til hr. Stinus og til andre, som var inde på Jehovas Vidner: det er rigtigt opfattet,

at man netop siger, der ikke skal være minimumsstraf, at man simpelt hen kan tage hensyn i det enkelte tilfælde; men indføre svenske tilstande, som nogle har været inde på, tror jeg ikke der er mulighed for.

Når hr. Stinus siger, at de civile værnepligtige ikke har kunnet godkende disse forslag, fordi de har noget at gøre med den militære straffelov, er det en påstand, som ikke har noget som helst hold i virkeligheden. Det er rigtigt, at man ikke har godkendt dem, men det er ikke rigtigt, at dette har noget som helst med den militære straffelov at gøre. Både for civilforsvarskorpset og for militærnægterne er det de civile domstole, der skal afgøre sagerne, når disciplinarmidlerne ikke rækker til.

H. Stinus stillede et direkte spørgsmål, nemlig om civilforsvarets personale. Civilforsvarets personale har tiltrådt disse regler.

Hr. Ninn-Hansen var inde på Jehovas Vidner. Det spørgsmål har jeg vist svaret på.

Må jeg sige til hr. Kurt Brauer, at jeg er slet ikke i stand til at svinge mig op i de højder, som hr. Kurt Brauer gjorde, og når jeg ikke agter at gå ind i en polemik i denne omgang og i dette indlæg, hænger det simpelt hen sammen med, at jeg er fundamentalt uenig både med det, som hr. Kurt Brauer sagde, det, som hr. Fuglsang sagde, og det, som hr. Wilhjelm sagde. Og da hr. Kurt Brauer sagde, han ville gøre alt for at forsinke udvalgsarbejdet, må jeg sige, at hvis nogen så gør livet surt for militærnægterne, bliver det altså hr. Kurt Brauer og ikke os andre.

Wilhjelm (VS):

Blot den lille bemærkning til indenrigsministeren, at når han vil have det, der foreslås her, og som ikke har været der før, til at se ud som en beskyttelse af de menige, er det ganske enkelt forkert. Man erstatter de såkaldte disciplinarstraffe med det, der nu hedder disciplinarmidler, og det er rigtigt, at man så sætter nogle ankeinstanser ind. Men der har i de sidste, jeg kan ikke huske præcis, om det er 22 eller 23 år, men deromkring, simpelt hen også været ankeinstanser for de gamle disciplinarstraffe, nemlig husarresten og vagtarresten. Der kom i begyndelsen af 1950erne reglen om, at administrativ frihedsberøvelse kan indankes for domstolene, og det er ikke en teoretisk